

PHẦN 9

Anh mở cửa cho em vào đi anh An.

Ngọc Mai khóc nức nở:

- Anh giận một người rồi hành hạ mình có đáng không? Sao không nghĩ là bên anh còn có em, em sẵn sàng xoa dịu vết thương lòng cho anh mà. Chẳng lẽ con người xấu xa ấy đáng giá để quật ngã anh như vậy sao?

Minh An tỉnh dậy mơ màng sau cơn say. Tiếng khóc nỉ non bên ngoài đánh thức anh dậy. Tiếng của Ngọc Mai. Minh An chệnh choạng đi ra mở cửa. Ngọc Mai mừng rỡ bật dậy ôm chầm lấy Minh An:

- Anh An!

Cô khóc òa, đưa tay sờ lên mặt Minh An, gương mặt râu mọc xanh rì lung tung, tóc tai bù xù.

- Tại sao lại như thế hả anh? Tại sao anh không tìm đến em? Ngày xưa, chúng ta là bạn bè, có chuyện gì mà không chia sẻ với nhau được đâu?

Minh An xúc động:

- Cảm ơn em. Nhưng tâm trạng của anh bây giờ không ai có thể chia sẻ được, Phương Uyên cho anh nỗi đau cùng nhục nhã lớn quá.

- Tại sao anh lại nghĩ không có ai chia sẻ với anh được? Hãy nghĩ đến em đi, em dành trọn vẹn cả trái tim của em cho anh mà.

- Cảm ơn em.

Minh An gỡ tay Ngọc Mai ra, song cô không chịu buông anh ra, mà ôm chặt lấy anh, ép người cô vào người anh.

- Hãy để cho em xoa dịu vết thương lòng của anh.

- Ngọc Mai! Anh không muốn em bị thiệt thòi vì anh đâu.

- An ủi người mình yêu và làm cho người mình yêu hạnh phúc, anh hạnh phúc là em hạnh phúc. Anh đau khổ, em cũng đau khổ, Minh An ạ.

Ngọc Mai kéo đầu Minh An ủ vào ngực mình, bàn tay cô luồn vào mái tóc anh vuốt cho nằm ngay lại.

- Anh hãy quên con người xấu xa ấy! Em và Minh Châu đã từng nói với anh, cô ta không phải người tốt. Nhưng tình yêu đã làm anh mù quáng. Bây giờ anh hãy sáng suốt để nhận ra ai mới là người mang lại hạnh phúc cho anh.

Ngọc Mai hôn vào trán Minh An, bàn tay cô vuốt ve lên gương mặt Minh An, đam mê và tôn sùng. Từng thớ thịt trong Minh An mỗi lúc như nóng lên, anh yếu đuối đẩy Ngọc Mai xuống.

- Mai...

- Em yêu anh.

Ngọc Mai táo bạo gắn môi mình vào môi Minh An. Cô hôn anh mạnh bạo, nụ hôn nóng bỏng đẩy Minh An vào đam mê ham muốn, Minh An quên hết, còn lại là sự ham muốn tằm thường...

Từ ngoài cánh cửa, Phương Uyên lùi dần rồi quay đầu chạy báng bổ, lần thứ ba cô lại chứng kiến điều nát lòng mình. Giữa cô và Minh An đã kết thúc vĩnh viễn, không hy vọng hay nắm níu điều gì. Tại sao anh lại cư xử với tôi như vậy? Giữa tôi và anh, ai phản bội ai đây? Hình ảnh anh sẽ rời khỏi mãi mãi trái tim tôi. Nhưng còn...

Bàn tay Phương Uyên sờ lên bụng mình. Chiều hôm qua cô đi bác sĩ, vị bác sĩ khám cho cô và nói lời chúc mừng: "Cô đã có mang, đừng có gắng sức làm việc, thể chất của cô rất yếu, cố gắng ăn nhiều và ngủ nhiều vào".

Đây là đứa con cô và Minh An từng mong ước, nhưng bây giờ thì không cần thiết nữa. Con ơi, lẽ ra con không nên có mặt trên đời. Mẹ không biết mình phải làm sao đây? Mẹ bơ vơ và cô đơn quá, làm sao mẹ có đủ nghị lực để vượt lên nỗi đau quá lớn...

- Phương Uyên à!

Thúy Hòa lay vai Phương Uyên, cô giật mình vì người Phương Uyên nóng như lửa. Phương Uyên cố mở mắt ra.

- Em khó chịu quá. Chị cứ đi làm một mình đi!

Người em nóng qua, đã uống thuốc gì chưa?

- Em uống rồi.

Phương Uyên nhắm mắt lại. Cô không muốn nói là trong hoàn cảnh này dù cô có uống thuốc cũng vô ích. Tâm hồn cô tan nát đau thương. Bào thai trong bụng cô đang hành cô vật vã. Dòng nước mắt của Phương Uyên tuôn ra, cái cảm giác khó chịu tăng dần lên.

- Uyên này!

Thúy Hòa hoảng kinh vì Phương Uyên nằm im lặng. Cô lay Phương Uyên hay ba cái nữa, Phương Uyên vẫn nằm im. Cô hoảng sợ tuôn ra cửa. Sực nhớ, cô vội quay vào điện thoại cho Phước Vĩnh:

- Anh đến ngay! Phương Uyên bệnh nhiều, em sợ lắm, cô ấy ngất rồi.

Phước Vĩnh lo sợ không kém, anh phóng ào ra cửa. Vừa lúc Minh Châu đến, anh dừng xe lại:

- Em lên xe mau đi! Chị dâu em bệnh nặng lắm, anh phải đến đưa vào bệnh viện.

Minh Châu hốt hoảng leo nhanh lên xe. Cô chưa kịp ngồi vững, Phước Vĩnh đã phóng xe đi bạt mạng. Sợ quá, Minh Châu ngồi im không dám hỏi. Quãng đường xe nhiều, Phước Vĩnh bám còi inh ỏi, anh cho xe luồn lách vào dòng xe đông đúc trên đường.

Nhìn Phước Vĩnh, Minh Châu chợt hiểu anh đang yêu, một tình yêu sâu sắc quên mình, tim Minh Châu đau nhói lên từng cơn.

Đưa Phương Uyên vào phòng cấp cứu rồi, Phước Vĩnh nóng nảy đứng bên ngoài. Minh Châu và Thúy Hòa cứ nhìn anh.

Thật lâu, cánh cửa phòng cấp cứu mới mở ra, Phước Vĩnh vội lao lại.

- Bác sĩ...

- Cô ấy qua kiệt sức, tinh thần khủng hoảng, lại đang mang thai. Nhưng không sao đâu, ổn rồi.

Phước Vĩnh, Minh Châu và Thúy Hòa cùng há hốc mồm:

- Có thai?

- Phải, thai hơn hai tháng.

Vị bác sĩ bỏ đi. Phước Vĩnh nắm hai bàn tay chặt lại, hai hàm răng anh nghiến vào nhau:

- Khốn nạn! Tôi phải đi tìm hắn. Hắn phải có trách nhiệm với vợ hắn.

Minh Châu giữ Phước Vĩnh lại:

- Chuyện này anh để em nói chuyện với anh Hai em.

- Anh và em cùng đi.

Quay sang Thúy Hòa, Phước Vĩnh trầm giọng:

- Em lo cho Phương Uyên giùm anh. Anh và Minh Châu đi gặp Minh An.

- Dạ.

Phước Vĩnh nắm tay Minh Châu lôi băng băng đi:

- Em biết anh Hai em đang ở đâu chứ?

- Hôm nay thứ bảy, có lẽ anh đang ở nhà.

- Đi.

Bị lôi tay đi khá đau, song Minh Châu không dám kêu. Cô liếc xuống tay mình đang nằm trong tay Phước Vĩnh, lòng bồi hồi. Chỉ có những lúc như thế này anh mới thật gần gũi với cô, cho dù tâm hồn anh đang trọn vẹn dành cho chị dâu của cô.

Hai người đến lúc cửa nhà đang mở, bên ngoài cánh cổng sắt gài cây chốt. Minh Châu lòn tay qua chân song hắt cây chốt sắt ra, cô đi luôn vào. Mặt cô đỏ lên và lùi lại đầu cúi gằm không dám nhìn Phước Vĩnh. Phước Vĩnh ngạc nhiên:

- Không có ai ở nhà à?

- Có anh vào đi.

Phước Vĩnh lướt tới. Cái cảnh trước mặt làm anh nổi giận: Minh An đang nằm gói đầu lên đùi Ngọc Mai, cô đang hái từng quả nho đút cho Minh An qua miệng mình, hai người ăn cùng một trái nho.

Rầm...

Phước Vĩnh xô mạnh cánh cửa làm cả hai cùng giật mình. Minh An vẫn nằm im, giọng bần gãi:

- Minh Châu! Em dẫn kẻ phá hoại gia đình anh đến phá nhà anh đấy à?

Minh Châu lúng túng:

- Anh Hai...

Phước Vĩnh khinh bỉ:

- Đã như thế này thì tôi không còn nói gì cả. Có điều là anh sẽ hối hận đã ruồng bỏ vợ con mình.

- Vợ con?

Minh An giễu cợt:

- Vợ tôi là vợ của anh, hai người thối tha không cần che giấu những điều xấu xa. Phước Vĩnh, tôi sẵn sàng ly hôn nhường vợ của tôi lại cho anh.

- Được! - Phước Vĩnh nghiêng răng - Phương Uyên sẽ không tiếc con người như anh.

Quay sang Ngọc Mai, Phước Vĩnh giận dữ:

- Ngọc Mai! Cô nghĩ là cô đã thành công trong việc phá hoại hạnh phúc của người khác sao? Không có một thứ tội lỗi và tội ác nào không lộ ra dưới ánh sáng mặt trời cả. Cô hãy nên dừng lại những việc làm phi đạo đức của mình.

Ngọc Mai sùng sộ:

- Tôi không hiểu anh nói gì nữa?

- Tôi không tin cô không hiểu khi chính cô là thủ phạm.

Phước Vĩnh đùng đùng bỏ đi. Trước khi đến đây, anh nghĩ là mình có thể nói tình lý, Minh An không thể tin vào những gì thấy trên trang webs mà cho rằng Phương Uyên phản bội anh. Song bây giờ không cần thiết nữa, ngay cả việc báo tin anh ta sắp có một đứa con, đừng gây đau khổ cho Phương Uyên. Tất cả đã chấm hết, anh sẽ lo cho Phương Uyên, không sợ cái gì đó gọi là búa rìu dư luận.

Minh Châu vội chạy theo Phước Vĩnh:

- Anh Vĩnh đợi em với!

Phước Vĩnh lạnh lùng:

- Em theo anh làm gì?

- Em muốn lo cho chị Uyên. Em tin đứa bé đó là cháu em.

Phước Vĩnh dụ lại:

- Thì đi!

Phước Vĩnh, Minh Châu đi rồi, Minh An thù người ra. Anh ta nói cái gì vợ con vậy?

Ngọc Mai ôm vai Minh An:

- Mặc kệ họ, anh suy nghĩ làm gì. Anh đã quyết định ly hôn thì bận tâm đến họ là gì.

Minh An thụ động để Ngọc Mai ôm mình. Mấy ngày nay, anh vui đầu vào hoan lạc hưởng thụ để quên đi nỗi đau Phương Uyên đã gây ra cho anh. Phương Uyên phản bội anh, phản bội trắng trợn tình vợ chồng.

Hai người ngồi ở văn phòng luật sư, không ai nhìn ai. Lòng Phương Uyên đau đớn. Còn Minh An là cả sự thù ghét không bờ bến, anh trả thù Phương Uyên, công khai chung sống với Ngọc Mai. Căn phòng từng chứng kiến hạnh phúc của anh và Phương Uyên, bây giờ tiếp nhận người phụ nữ khác.

Phương Uyên cúi đầu ký nhanh vào tờ đơn ly hôn. Không có gì để cô đắn đo khi quyết định ly hôn, dù cô đang mang một giọt máu của Minh An, mà chắc gì anh thừa nhận. Hơn một lần cô trở lại căn nhà cũ của mình để nói rằng anh hiểu lầm cô, nhưng tất cả đã chấm dứt.

Ký tên xong, Phương Uyên đứng lên. Cô cố ngăn cảm giác chóng mặt và buồn nôn, không thể cho Minh An biết cô đang mang thai và suy sụp. Cô căm thù anh. Ngày nào anh nói duy nhất chỉ có cô trong trái tim anh thế mà anh đã vội vã mang Ngọc Mai về trong căn nhà từng chứng kiến hạnh phúc của anh và cô. Mãi mãi cô không bao giờ tha thứ cho anh. Minh An hơi chạnh lòng trước vẻ mặt xanh xao bơ phờ của Phương Uyên. Anh ký tên rồi vội vã bước theo cô.

- Có cần giúp đỡ gì không?

- Không cần.

Cô rút điện thoại ra gọi cho Phước Vĩnh:

- Anh đang ở đâu vậy? Em xong rồi.

- Anh đến ngay.

Phương Uyên mở loa ngoài nên Minh An nghe rõ tiếng Phước Vĩnh. Anh giật dũ đứng lại:

- Đúng là cô chẳng biết xấu hổ gì cả, còn cả gan điện thoại gọi anh ta đến rước cô. Minh An chua chát - Mà cũng phải thôi, hình ảnh hai người phát tác

trên mạng, hai người không biết xấu hổ còn nhơn nhơn mặt ra đó, thì làm gì biết xấu hổ là như thế nào.

Phương Uyên chỉ cười, cô không nói lời giải thích. Minh An mà cô yêu tâm thường thô thiển, có nói gì cũng vô ích. Tờ đơn ly hôn đã ký, chấm dứt cuộc sống vợ chồng giữa cô và Minh An. Phương Uyên không muốn khóc, mà sao cổ họng cô cứ nghẹn lại.

- Phương Uyên!

May là Phước Vĩnh đến, anh thắng cup xe lại, thoáng nhìn về phía Minh An một chút:

- Xong rồi à?

- Xong.

Phương Uyên leo ngòai lên phía sau xe Phước Vĩnh. Phước Vĩnh cho xe chạy đi, Minh An đứng nhìn theo. Tại sao ra nông nỗi này? Chính anh cũng không hiểu vì sao như thế, chia tay sau hơn nửa năm cưới nhau và bây giờ xem nhau như người xa lạ. Anh và Phương Uyên, ai có lỗi đây?

Bàn tay Phước Vĩnh đưa ra phía sau tìm bàn tay Phương Uyên như chia sẻ. Phương Uyên gục khóc trên vai Phước Vĩnh, cô thấy mình mệt mỏi và muốn ngã gục.

- Em ráng ăn miếng cháo này đi Phương Uyên.

Mặc cho Thúy Hòa và Phước Vĩnh vỗ về, Phương Uyên vẫn lặng im. Ánh mắt cô đăm đăm nhìn về một hướng, nhưng chẳng nhận rõ ra gì cả. Sự đau khổ biến cô thành vô cảm giác, yên lặng và yên lặng hàng giờ.

- Uyên này!

Thúy Hòa lay tay Phương Uyên lần nữa, cô cố dỗ dành Phương Uyên:

- Chị biết em đang đau khổ, song em phải dồn nén đau buồn và phải ăn uống. Em phải nghĩ đến đứa bé trong bụng em, nó là con em. Còn nếu như em quá hận Minh An, thì không cần giữ giọt máu của kẻ phản bội, anh ta đã nhờ luật sư lo thủ tục ly hôn với em rồi.

Phương Uyên cúi đầu. Hôn nhân của cô đã kết thúc như vậy, cô muốn mình cứng rắn lên, nhưng sao cứ ủy mị đau đớn. Cô và Minh An, hai người không thể nào quên được những lỗi lầm của nhau. Mà cô đâu có phản bội anh, cô là nạn nhân của một cuộc tranh giành, hay của những kẻ nào đó muốn bẻ cong cây bút của cô và Phước Vĩnh.

Thúy Hòa van lon:

- Ăn đi em, cháo còn đang nóng, em ăn đi.

Phương Uyên cầm lấy tô cháo. Mùi hành tiêu làm cô nhợn nhạo buồn nôn. Phương Uyên ứa nước mắt:

- Em không ăn được đâu.

Phước Vĩnh vỗ về:

- Hay em uống sữa nghen, không ăn cháo uống sữa cũng được.

Phương Uyên gật đầu, cô bung ly sữa lên uống. Cô phải sống, sống vì đứa con trong bụng cô. Ngàn lần cô không bao giờ tha thứ cho Minh An, hay cho anh nhận nhìn nó.

Uống xong ly sữa, Phương Uyên có vẻ khởi sắc một chút. Cô định bước xuống giường, Thúy Hòa ngăn lại:

- Em muốn làm gì chị làm cho.

- Em muốn viết xong bài giao cho tòa soạn báo.

- Anh Vĩnh làm giùm em rồi. Em chưa khỏe thì nghỉ đi.

Phước Vĩnh đứng lên:

- Anh làm hộ giùm em rồi. Bây giờ anh có việc phải ra ngoài một chút. Thúy Hòa có đi không?

Thúy Hòa gật đầu:

- Em cũng đi nữa. Uyên ở nhà nghỉ, Uyên nhé.

- Vâng, chị cứ đi đi. Cám ơn chị đã tin em và Phước Vĩnh trong sạch.

Thúy Hòa siết nhẹ tay Phương Uyên, rồi buông ra đi theo Phước Vĩnh. Cô tin Phước Vĩnh là người quân tử, song cô cũng hiểu muốn trái muốn trái tim của anh có một chút dành cho cô không phải dễ dàng.

Hai người ra ngoài, Minh Châu vừa đến. Phước Vĩnh kéo cô đi:

- Anh cần em đi nhận dạng những tên hôm đó đổ rượu cho em, em nhớ mặt chúng không?

- Có. Có một tên, hấn tên Hy.

- Anh và Thúy Hòa đến đó ngồi một bàn, em cũng đến đó, nhưng đừng tỏ vẻ gì quen biết anh, em hiểu không?

- Dạ hiểu.

- Chúng ta đi.

Minh Châu vừa đến ngồi vào ghế, gọi nước uống, tên Hy đã đến ngồi chung bàn:

- Chào em. May cho em nhen, không thôi hôm đó anh cho cuộc đời em tả tơi như tàu lá chuối luôn.

Minh Châu sầm mặt:

- Có người thuê anh phải không? Anh đừng có nói là không, hay đe dọa em, vì em biết các anh đâu có nỡ hại em, bằng cứ là người đi chung với em bình an vô sự.

Hy cười nham nhở:

- Người đó bây giờ còn sắp làm chị dâu của em nữa, đúng không?

Minh Châu lo le mấy tờ giấy năm trăm ngàn:

- Anh nói thật đi, em cho anh cái này.

Mắt tên Hy sáng lên, song vội cụp xuống.

- Thôi đi. Anh mà nói không còn cái mồm để ăn cơm.

Minh Châu cất tiền vào túi:

- Nói là nói với anh như vậy chứ chị Mai nói cho em biết rồi. Chỉ đâu có hại em, chỉ làm cho anh Hai em quay lại với chỉ thôi.

- Nói thì nói, nhưng mà anh cần tiền. Em cho anh một tờ đi.

- Vậy nói đi!

- Ngọc Mai nói là muốn dàn cảnh để đánh tên nhà báo đó dần mặt. Nghe nói lần sau còn thích mê hồn luôn, đúng ra đâu có tính chụp hình họ đưa lên mạng gì đâu, tại con nhỏ đó đi chung với thằng nhà báo nên thay đổi kế hoạch. Hên cho nó là chụp hình khóa thân thay cho cái tay nó bị chặt. Chặt tay đau lắm em ơi.

Minh Châu rùng mình. Cô không ngờ Ngọc Mai ghê gớm như vậy. Cô rút hai tờ giấy năm trăm ngàn đưa cho hắn:

- Biểu anh uống nước đó.

Hy mừng rơn chộp lấy cất vào túi. Gã hớn hờ quay ra, nhưng một bàn tay như gọng kềm bầu chặt vai gã.

- Những lời nói của anh đã được ghi âm vào điện thoại này, mời anh đi theo tôi về đồn công an.

- Mà...?

Tên Hy găm lên, gã biết Minh Châu gài gã. Phước Vĩnh vỗ vai gã:

- Không ai bắt bớ gì anh, chỉ cần anh thành khẩn khai báo thôi.

Phước Vĩnh thở nhẹ. Anh không ngờ mình nhanh chóng tìm ra sự thật như thế. Vì tranh giành tình yêu mà Ngọc Mai trở nên ghê gớm như thế. Anh và Phương Uyên sẽ được minh oan, song anh chắc một điều, Phương Uyên khó tha thứ cho Minh An. Không thể nào cho vợ mình là kẻ phản bội đã vội vàng đến với cô gái khác. Anh ta không giữ được mối tình chung thủy với vợ mình. Sau khi Phương Uyên ly hôn, anh không ngại ngần gì mà không nói với cô: “Anh sẽ mang hạnh phúc đến cho em. Đứa bé em sắp sinh ra, anh sẽ xem như ruột thịt của mình vậy”. Nhưng... tất cả còn tùy thuộc vào Phương Uyên.

Phước Vĩnh lấy điện thoại gọi cho Minh An...

Minh An bàng hoàng những gì anh nghe và thấy ở đồn công an, từ tên Hy và những tên chủ mưu hại Phước Vĩnh, Phương Uyên. Họ đánh cho Phước Vĩnh gục, đánh thuốc mê Phương Uyên và cởi bỏ quần áo của hai người, cho nằm chung với nhau, sau đó quay phim, những thước phim chứng tỏ Phước Vĩnh và Phương Uyên đều đang mê man.

Phước Vĩnh và Phương Uyên không có lỗi người làm ra tấn bi kịch này là Ngọc Mai. Vậy mà cả tháng nay, anh ngụp lặn trong ân ái với Ngọc Mai, giúp cho Ngọc Mai thành công trong tấn bi kịch cô dàn dựng.

Biết rõ rồi, Minh An thấy rõ như mình là một thằng hề, một con rối trong bàn tay Ngọc Mai.

Gương mặt của Minh An cứ từ đỏ chuyển sang tái, vì giận. Ngọc Mai có thể là một con người kinh khủng như vậy sao?

Minh An không còn dám nhìn Phương Uyên, cô bỏ đi ra ngoài từ lúc nào. Anh nhìn thấy cô thấp thoáng bên ngoài, anh chột lạnh người, vì chiếc áo bầu Phương Uyên đang mặc.

Minh An phóng ra cửa, song anh đứng lại, sự hồ thẹn ngăn bước chân anh lại. Tôi là một kẻ hồ đồ, tôi đã phản bội vợ mình. Còn mặt mũi nào nhìn vợ mình. Mới hôm nào đã mạnh tay ký vào tờ đơn ly hôn và còn nói lời đau lòng khinh bỉ vợ mình. Trong cơn ghen, anh đã để lòng tự ái nhiều hơn là tình yêu...

Minh An tức giận leo lên xe bạt mạng về nhà, căn nhà có Ngọc Mai đang chờ.

Còn một quãng ngắn nữa là vào nhà, nơi có Ngọc Mai đang chờ anh với một bàn tiệc lãng mạn, ngọn nến lung linh, ly rượu vang và điệu nhạc êm êm...

Trong gió thu hình như rất nhẹ

Có lời thì thầm: anh là của em

Và em là của anh...

Minh An đạp mạnh thắng xe lại, những hăm hở gặp Ngọc Mai và túm lấy cô, đánh cô mấy tát tai thô bạo không còn nữa, mà là lòng ăn năn, vì bởi anh chính anh cũng là kẻ góp phần tạo nên tấn bi kịch tan vỡ. Anh là kẻ xấu xa...

Ngọc Mai mỉm cười đắc thắng, cô sửa lại cây nến, chờ Minh An về là thắp lên ngọn lửa, một màu sáng dịu dàng lan tỏa khắp căn phòng. Minh An sẽ đeo nhẫn vào tay cô: "Ngọc Mai, hãy làm vợ anh. Anh đã được tự do, người đàn ông tự do, không một ai có thể ngăn cản anh và em yêu nhau".

Sung sướng với ý nghĩ hạnh phúc đó Ngọc Mai bật cười vang, cô nhún mình bước theo điệu Valse tình tứ.

Và đôi mắt nhìn em ngập ngừng chia sẻ

Đôi mắt nhìn em nhẹ nhàng mây nghiêng.

Đã bảy giờ. Ngọc Mai sốt ruột tắt nhạc gọi điện cho Minh An, cô nũng nịu:

- Anh đang ở đâu vậy? Em bày tiệc sẵn rồi nè. Về nhà nhanh đi anh.

Giọng Minh An là lạ:

- Anh... chưa về được.

- Không được, anh phải về! Bàn tiệc em dọn sẵn rồi. Nén, rượu và đôi nhẫn chờ anh đeo vào tay em, và chúng mình ăn mừng anh là người đàn ông tự do.

- Em đừng bày vẽ, anh không thích như vậy đâu. Thôi nhé!

Minh An tắt máy. Ngọc Mai xụ mặt. Cái hạnh phúc vì từ nay Minh An là người đàn ông tự do và anh sẽ là của cô vụt biến mất. Hay là anh đã biết những hành động ghê tởm của cô? Không thể nào!

Vất tờ đơn xử lý hôn sang một bên, Ngọc Mai ngồi bần thần...

Reng reng...

Chuông cửa reo. Ngọc Mai ngồi bật dậy. Có lẽ là Minh An. Ngọc Mai chạy bay ra cửa. Đúng là Minh An, anh trở về. Cô vui mừng lao chạy lại ôm lấy Minh An:

- Em biết anh sẽ về mà. Ngày hôm nay là ngày mừng anh được tự do và từ nay chúng mình luôn là của nhau.

Nhưng trái với vồ vập của Ngọc Mai, Minh An xô mạnh cô ra:

- Lúc em gọi điện thoại cho anh, anh đã về đến nhà và tự hỏi mình là anh có nên vào nhà gặp em hay không.

Thái độ của Minh An làm Ngọc Mai hơi sợ, sợ anh biết những chuyện làm tà trời của cô. Cô áp úng:

- Tại sao anh phải suy nghĩ, em đã thuộc về anh rồi kia mà, chúng mình đã là của nhau.

- Đã là của nhau? Anh đúng là một thằng đàn ông hồ đồ, có đầu óc mà không biết suy nghĩ, có mắt mà không phân biệt đâu là đen đâu là trắng.

Toàn thân Ngọc Mai lạnh toát. Anh đã biết những việc làm của cô?

Cô bật khóc:

- Anh nói gì em không hiểu.

Giọng Minh An đau đớn:

- Em không hiểu hay cố tình không hiểu.

Ngọc Mai sợ hãi:

- Anh nói em làm cái gì?

- Cho đến lúc này mà em vẫn chưa nhận những gì mình đã làm hay sao. Anh thật đau lòng. Vậy em trả lời thế nào đây với công an khi mà bọn người em thuê hãm hại Phước Vĩnh và Phương Uyên đã bị bắt?

Ngọc Mai rưng rờ, cô sụp xuống chân Minh An:

- Em... em làm như vậy chẳng qua em muốn giành lại anh. Em yêu anh Minh An ạ. Phương Uyên không thể nào yêu anh nhiều như em đã yêu anh.

- Em im đi! Anh thật thất vọng với tình yêu mà em nói. Em có biết là một giờ trước đây, khi hiểu rõ những việc em làm, anh đau đớn như thế nào không?

- Em làm tất cả vì anh mà.

- Kể cả hại Phương Uyên?

- Phương Uyên là người xen vào giữa chúng ta, em cần loại trừ cô ấy.

- Anh chưa bao giờ nói yêu em cả, anh luôn nói giữa hai chúng ta là tình bạn.

Ngọc Mai lúi lại nhìn Minh An dăm dăm:

- Không thể nào! Anh không thể nói với em những lời tàn nhẫn như vậy, khi Phương Uyên không mang hạnh phúc được cho anh. Còn em, em mới chính là người mang hạnh phúc đến cho anh. Anh không có quyền nói với em như vậy, khi mà anh đã là của em và em là của anh. Anh tàn nhẫn lắm Minh An.

Ngọc Mai lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt cô tuôn dòng. Lẽ ra Minh An rất xúc động, song những gì Ngọc Mai làm, làm cho anh thấy ghê tởm cô, lòng anh lạnh như băng.

- Em nghĩ là khi em làm nên những việc tà trời như vậy, khi biết được, anh vẫn còn yêu em hay sao? Anh đang kính sợ em thì đúng hơn đó Ngọc Mai.

- Kính sợ em?

Ngọc Mai nhào vào lòng Minh An khóc nức lên. Anh đứng buông thõng tay chứ không ôm lấy cô vỗ về, rồi đẩy cô ra đi lại ghé gối.

Tiếng chuông cửa vang lên. Ngọc Mai bật dậy:

Ai đến nữa? Có phải là họ đến bắt cô?

Cô chạy bay lại cửa đóng cửa lại:

- Anh không được mở! Nơi này chỉ có anh và em thôi, không ai có quyền đến quấy rầy.

- Em điên rồi, tỉnh lại đi!

Bên ngoài là toán công an, họ bấm chuông cửa:

- Có công an khu vực muốn gặp cô Ngọc Mai làm việc.

Tiếng nói vọng vào càng khiến Ngọc Mai thêm hoảng sợ. Cô hét lên, người áp chặt vào cửa:

- Không có công an nào cả. Minh An không được mở cửa. Em không muốn gặp ai cả, em chỉ làm những gì có thể để giành lại anh mà thôi.

Ngọc Mai la hét lên, cô nhảy đống đống, tay cứ vịn chặt cửa. Minh An sững sốt nhìn Ngọc Mai, anh quát lại cô:

- Em làm cái gì vậy hả?

- Anh không được mở cửa!

- Người gọi cửa là công an, họ muốn gặp em để lấy lời khai, em hiểu chưa? Em hãy tránh ra cho anh mở cửa!

- Không, không được mở!

Tức giận, Minh An kéo mạnh Ngọc Mai ra, cô khóc to lên. Nhưng cánh cửa vừa mở...

Bốp... Bốp...

Minh An kinh hoàng, Ngọc Mai dùng hết sức bình sinh, cô tông đầu vào tường:

- Ngọc Mai!

Dòng máu đỏ thẫm chảy từ trên trán Ngọc Mai, cô quy xuống:

- Anh không được mở, căn nhà không có ai được vào, chỉ có em và anh mà thôi.

Ngọc Mai ngất đi. Minh An vội đỡ lấy cô anh khóc nức nở:

- Em điên rồi Ngọc Mai!

Trước mặt Phương Uyên bây giờ là một con người không còn lý trí để nhận thức, cô ngồi bất động, miệng nở nụ cười ngô nghê, hát những lời vô nghĩa.

Con trai là bạn con cưa.

Chữ viết xấu xí còn... thua Cu Tèo.

Con trai là em con mèo

Cuộn tròn dưới tấm chăn cả ngày...

Rồi Ngọc Mai nghech mặt ra nhìn Phương Uyên:

- Minh An! Anh ăn món bánh xèo này ngon không? Nước chấm hơi mặn một chút hả? Ăn đi, em làm tất cả vì anh. Em yêu anh nhất trên đời. Năm em mười sáu tuổi, trái tim em đã biết rung động vì anh, sao anh vô tình đến thế, tình yêu của em cứ dài theo tháng năm, cho đến một ngày, anh đưa ảnh và Phương Uyên chụp chung, anh nói anh yêu Phương Uyên. Với cô ấy, anh mới biết như thế nào là tình yêu tuyệt diệu. Em đau khổ biết là ngàn nào. Em xin ba đi chơi sang tận Úc, tận Nhật, nhưng rồi em cũng không quên anh được. Ăn đi, Minh An ngon lắm hả anh?

Ngọc Mai cứ lảm nhảm những lời như thế, Phương Uyên ngồi nhìn Ngọc Mai mà rơi nước mắt. Đúng là cô yêu Minh An không thể nào bằng Ngọc Mai.

Cánh cửa bị đẩy nhẹ, Minh An bước vào nhưng vẫn không làm Ngọc Mai thay đổi, cô lảm nhảm hát:

Con trai là cháu... con khỉ

Má đê bắt chí... hi hi quá trời.

Con trai là bác đười ươi

Nhe răng cười hoài vì hoài đau răng...hi hi...

Phương Uyên đứng lên, len lén chùi nước mắt. Cô đến đây thăm Ngọc Mai và hoàn toàn không muốn gặp Minh An. Bây giờ anh đã hiểu cô oan, có ích lợi gì đâu. Tình cảm giữa cô và anh bây giờ giống như miếng vải chắp vá lại, không thể nào được trọn vẹn như xưa.

Phương Uyên bước tránh sang một bên để đi ra cửa, cô không một lần nhìn Minh An. Minh An đứng án nơi cửa, giọng anh hiu hắt:

- Anh biết là những gì anh gây ra cho em, em không còn muốn gặp anh nữa. Nhưng anh xin em hãy vì con chúng ta, tha lỗi cho anh.

Phương Uyên ngược mắt nhìn anh:

- Em đã tha lỗi cho anh, nhưng không có nghĩa là chúng ta hàn gắn tái hợp lại với nhau. Nghi ngờ em phản bội, anh vội vã ngã ngay vào Ngọc Mai. Giờ đây cô ấy điên loạn, một phần là lỗi lầm của anh trong đó, anh phải lo cho cô ấy.

- Anh biết, nhưng còn con chúng ta?

- Em sẽ sinh nó ra, nó là con em.

- Lời nói của em thì rõ ràng là em không tha thứ cho anh.

- Vợ chồng sống với nhau là tình yêu. Tình yêu giữa em và anh cạn rồi. Anh tránh ra đi cho em đi!

Phương Uyên đẩy Minh An ra, anh ôm choàng lấy cô, nghẹn ngào:

- Hãy cho anh một cơ hội đi Uyên, dù anh biết là anh không đủ tư cách xin em tha thứ. Thật lòng lúc nào anh cũng yêu em.

Phương Uyên lạnh nhạt đẩy Minh An ra:

- Những gì đã làm tan vỡ, anh nên để nó tan vỡ. Anh nghĩ là nếu chúng ta đoàn tụ, em có thể vui vẻ hạnh phúc với anh khi Ngọc Mai điên loạn như thế này sao? Em sẽ là một con người gì đây, lương tâm em không cho phép.

Phương Uyên lạnh lùng bỏ đi. Minh An không thể biết mỗi bước chân Phương Uyên đi là mỗi giọt nước mắt rơi, cùng trái tim tan vỡ.

Chiếc gương đã vỡ không sao vá lành lại được Minh An đau đớn đứng bất động. Đúng là anh không có tư cách để xin Phương Uyên tha thứ cho anh.

- Ê!

Ngọc Mai đến trước Minh An. Cô ghé gương mặt mình sát vào mặt Minh An, cười hi hi:

- Mày khóc hả? Con nhỏ đó bỏ mày rồi hả?

Cô đưa tay lên quẹt vào mặt Minh An:

- Mày thấy Minh An của tao ở đâu không? Ảnh cũng bỏ tao đi cưới vợ mất rồi... hu hu...

Ngọc Mai khóc ồ ồ. Minh An đau lòng ôm lấy cô:

- Em đừng khóc, em hãy tỉnh lại đi Ngọc Mai.

- Buông ra!

Ngọc Mai vùng mạnh ra. Cô hoàn toàn không nhận thức ra Minh An đang ở bên cô, mà hét toáng lên, chân lùi ra sau:

- Anh mở cửa cho công an bắt em phải không? Đóng cửa lại, đóng lại!

Giọng Ngọc Mai kích động, cô la hét âm ỉ Minh An phải cố ôm cô lại:

- Anh không có mở cửa. Anh là Minh An nè.

- Không phải, mày là công an đến bắt tao.

Ngọc Mai cào cấu vào người Minh An đến chảy máu, cho đến khi toán nhân viên bệnh viện chạy vào giằng cô ra. Họ trói tay cô, chích thuốc an thần, Ngọc Mai mới chịu nằm yên.

Minh An đau lòng phủ phục bên giường của cô:

- Em hãy bình tĩnh lại đi Mai... Em như thế này, anh đau lòng lắm.

- Cậu hãy tránh xa con gái tôi giùm đi!

Bà Ngọc bước vào túm cổ áo Minh An lôi bừa đi:

- Vì cậu mà con gái tôi ra nông nỗi này, cậu còn muốn sao nữa hả?

Minh An để cho bà Ngọc đánh xé, xô hất anh. Đúng là tại anh tất cả. Khi bên Phương Uyên, anh thương hại Ngọc Mai, và bên Ngọc Mai, anh cũng chẳng cho cô được trọn vẹn tình yêu của anh. Bi kịch xảy ra, một người điên loạn, còn một người đang mang giọt máu của anh, cô cũng chẳng bao giờ muốn gặp lại anh.

Minh An không về mà đứng sau cánh cửa phòng bệnh của Ngọc Mai. Anh tự hành hạ mình, cho dù lỗi lầm không do chính anh gây ra. Nó là bi kịch, bi kịch của tình yêu.